

Jo, Mercè Monzonís Negre, arquitecte tècnic de professió, revisar ferros i forjats es la meva feina. Parlar d'obres i construccions es molt avorrit. Us parlaré de la meva passió.

Des de ben petita que m'ha agradat la fotografia i viatjar.

La fotografia m'ha servit per guardar els records de les coses que veia: un paisatge, uns colors o un somriure per poder-los gaudir sempre. I, especialment, m'agrada molt compartir el que he vist amb els amics. Que ells puguin veure a través de les meves fotografies el que jo he gaudit amb els meus ulls.

Per això aquest cop us vull presentar un país molt especial per mi. Que m'ha enriquit molt personalment i m'ha proporcionat un munt de sensacions esborrables, Etiòpia.

Etiòpia es el color de l'alegria de la seva gent. Sempre alegria. El color del seus paisatges, de vegades blau, verd o fins i tot gris, si és que el gris és un color. I, especialment, el color dels ulls dels nens que et miren, et riuen i et regalen un moment inoblidable.

Etiòpia compta en sis zones climàtiques diferents, compreses entre el desert de Danakil, a 120 metres per sota del nivell del mar, y el monte Ras Dashan, a 4500 metres de altitud.

Es podria dir que Etiòpia son 3 mons o tres països diferents. El Nord, el Sud i la capital.

Addis Abbaba, la seva capital, es la ciutat mes gran i poblada, amb una població de mes de 3 milions d'habitants. Es la ciutat mes alta d'Àfrica amb una altitud de 2.300 m a 3.000 m. La ciutat es una barreja de ciutat moderna i quart mundiste, totalment caòtica, plena de gent.

El 2009, Etiòpia tenia una població de mes de 85 milions de persones, lo que la situa en la 14ª posició a nivell mundial. Està constituïda per varis pobles o grups ètnics i en tot el territori es parlen un total de cent idiomes diferents. L'idioma oficial es l'amhàric (l' anglès com a idioma per l' administració).

El mercat d'Addis es el mercat mes importat d'Àfrica. Es pot comprar i vendre de tot, inclús caca de vaca per a combustible. El mercat es totalment caòtic, tot i que sembla ordenat i dirigit per algú que no es veu.

Dintre del caos sempre trobes els nen somrients i que volen fer-se fotos.

Al sud d'Etiòpia les carreteres es transformen en camins de terra. És la frontera entre l'actualitat i la prehistòria.

Al Sud hi viuen diferent ètnies en petits poblats que viuen de les terres i els animals. Les dones porten les càrregues mes feixugues i els nens ajuden a les feines del camp. No es estrany que les dones hagin de transportar farcells molt pesants i caminar molts kilòmetres. Els nens ajuden a les feines de casa i se'n carreguen dels germanets mes petits.

Mes al Sud ja arribem a la prehistòria.

Hi sobreviuen més de 45 tribus, les quals mantenen inalterats els seus costums ancestrals. La tribu Hamar es l'ètnia mes nombrosa.

Totes les dones Hamar s'untan el cabell i el cos amb argila i grassa d'animal, la qual cosa dóna un to ocre. És un senyal de salut i riquesa.

El turisme està alterant les seves costums i cada cop els fa més dependents de les propines, per fer-se fotografies, per exemple.

Kasha ens convida a casa seva per conèixer la seva família. Ens reben els caps de la tribu amb fusells Kalashnikof. Poblats de cabanes de fusta i sostre de palla. Dins de la cabana no ens podem posar drets. Un foc al mig amb una olla és tot el que hi ha.

A Etiòpia la gent es mou amunt i avall, la carretera es l'eix principal del comerç. La conducció es fa molt difícil per sortejar gent i animals.

El nord és ric en patrimoni cultural i històric, envejable, gràcies a haver estat l'únic país d'Àfrica no conquistat ni saquejat mai pels occidentals ni per cap altre país.

Els mercats són el punt de reunió de molts pobles on la seva gent es reuneix per comprar i vendre. És una gran oportunitat per a veure una gran diversitat de persones, colors, olors i realment gaudir de tot aquest entorn ètnic i cultural impressionant, on lògicament no pots passar desapercebut. A part de tots els poblats disseminats pel territori, de quan e quan podem trobar algun nucli més gran, on comencem a veure una xarxa urbana més occidental.

Ciutats al Nord. Grans avingudes desèrtiques a mig construir, edificis a mitges, cotxes i botigues. El caos de la capital es torna a veure en miniatura. Petites furgonetes blanques i blaves es fan servir com a transport públic, però mai no acabes d'entendre a on van i on paren, sempre ben atapeïdes de gent.

Les muntanyes al nord, degut a la seva gran alçada sobre el nivell del mar, la pluja, l'aigua, els animals i el fred, fan oblidar l'estereotip de la sequera d'Etiòpia.

La majoria de gent viu en cabanes fetes de fusta i palla o hi ha reservat un espai per la cuina amb un foc a terra.

Lalibela, lloc de destinació sant de pelegrinatge per quasi la meitat dels etiòps practicants del cristianisme copte.

Al segle XII, el rei Lalibela va ordenar la construcció de 13 esglésies excavades a la roca. Encara no està clar com es van poder construir aquestes esglésies

Una anècdota curiosa es que t'has de descalçar per entrar a les esglésies per a no embrutar les estores. A totes elles et rep el capellà amb una creu específica de cada una d'elles i el llibre sagrat amb les escriptures. A cada església hi ha una còpia de l'arca de l'aliança, ben amagada. N'hi han algunes que només poden entrar els homes.

Etiòpia té un extens patrimoni cultural i arquitectònic. Destaquen les esteles gegants del centre de Aksum. La seva visita és realment increïble, una visita imprescindible i fascinant. Algunes esteles tenen més de 30 metres d'alçada. No sabem quasi res de la civilització que va viure aquí, ja que és molt antiga, i els símbols místics gravats en les tombes han mantingut tots els seus secrets. La primera civilització etiòp neix de la unió entre la Reina de Saba i Salomó, el rei de Judea, que va donar a llum al futur rei Menelik I.

És una mica frustrant no tenir més informació sobre el lloc, sobretot perquè tant sols el 10% de la superfície de la ciutat ha sigut excavada pels arqueòlegs. S'observen camps d'esteles sepultades en el camp de vaques, és increïble.

Al 1979, la ciutatella de Fasil Ghebi, fou declarada Patrimoni de la Humanitat per la Unesco. Fasil Ghebi és un exemple únic d'un estil particular d'arquitectura, estil de Gondar, en el que, sobre una base local àrab s'han integrat les influències de l'estil barroc europeu, introduït pels missioners portuguesos, i les tècniques arquitectòniques índies de la cocció de la cal, aportats pels constructors arribats de Goa.

Harar és un reducte islàmic a Etiòpia. Envoltada de muralles que es tanquen a la nit, i on s'acosten manades de hienes. Es diu que aquests animals tenen un pacte de no atac amb els seus habitants. El poeta Rimbaud hi va viure de l'any 1885 al 1891.

La ciutat de Harar, es Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO

Les muntanyes Simien són el refugi de moltes espècies endèmiques, com el babui Gelada. Multitud d'ocells de diferents colors, i en alguns llocs et pots topa amb hipopòtams, cocodrils, i cèrvids de totes classes.

O les hienes de Harar que les pots alimentar.

La vida a Etiòpia consisteix en un exercici de supervivència. A la dificultat d'aconseguir el dia a dia, es suma les pèssimes condicions d'higiene i sanitàries, es un país on cada dia moren 350 persones infectades pel sida i 370 l'agafen. I si néixer a Etiòpia es una desgracia, fer-ho com a dona es una maledicció.

Mes de tres quartes parts de les noies son sotmeses a la mutilació genital, una pràctica ancestral molt arrelada a 28 països africans.

El cert que a pesar de estar prohibida l'ablació des del 2005, es segueix practicant a les zones rurals.

A les famílies amb pocs recursos, els nois tenen prioritat per anar a l' escola. El número de noies que estudia secundaria es la mitat que el de nois, i en els dos cursos preuniversitaris es redueix a un terç per la prematura edat en la que elles es converteixen en mares o esposes.

El Govern etiòp està impulsant l'educació superior i inclús manté als universitaris metres cursen els estudis. Per a elles suposen superar la doble maledicció de ser dona i etiòp.

Etiòpia sofreix sequeres i inundacions. La situació dels nens es alarmant. La majoria de nens sobreviuen gracies als programes alimentaris de les organitzacions internacionals. Aquestes morts es deuen a malalties evitables, Des de 1997, l'escolarització es obligatòria dels 7 als 16 anys. L'escola no es gratuïta per lo tant molts nens no tenen accés. Sols el 13% dels nens estan inscrits a l'educació secundària. La tasa d'alfabetització en les persones de mes de 15 anys es del 57%.